

Eva Flores i Carlo Frabetti

LA COLLA DEL PRISMA

i el misteri de la moneda d'or

Estrella Polar

Eva Flores i Carlo Frabetti

LA COLLA DEL PRISMA

i el misteri de la moneda d'or

Il·lustracions de Laia Berlosó

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Eva Flores i Carlo Frabetti, 2024

© de les il·lustracions: Laia Berloso, 2024

Il·lustradora representada per IMC Agència Literària

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2024

ISBN: 978-84-1389-900-8

Dipòsit legal: B. 12.555-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup 62 agrai'm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

SOM UNA PINYA

L'Elna era una nena que no s'avorria mai. Es podia passar llargues estones concentrada resolent un cub de Rubik o fent mosaics o practicant trucs amb el monopatí en un parc.

L'activitat que esperava sempre amb candeletes era l'assaig amb la colla castellera. Hi tenia molts amics i amigues. Com en Pau, l'enxaneta, que era molt més prim i més lleuger que els altres nens de la seva edat. A l'escola cada un anava pel seu compte. A l'hora del pati, a ell li agradava jugar a futbol i ella preferia practicar el pi a la paret o ballar. Tot i això, sempre se saludaven i es feien costat. Era natural que s'entenguessin tan bé. Un enxaneta i la seva aixecadora han de confiar cegament l'un en l'altre per formar un bon tàndem.

L'Elna mirava fastiguejada per la finestra. Era un dimarts plujós d'abril. Que ploqués li semblava un rotllo. Els dies que plovia l'ambient era de crispació general, perquè tothom s'havia d'amuntegar a sota del porxo i es posaven molt nerviosos.

Com que plovia **A BOTS I BARRALS**, al carrer no hi havia ni una ànima. L'Elna, de sobte, va veure dos homes que avançaven ràpidament en direccions contràries. Caminaven tan de pressa que semblava que anessin a xocar. L'un, alt i fornit, es tapava precàriament amb un petit paraigua de flors. L'altre, baix i rabassut, duia un anorac fosc amb la caputxa posada.

Els dos homes es van parar en sec l'un al costat de l'altre. El més alt, discretament, va donar al més rodanxó un objecte brillant i es van separar amb la mateixa rapidesa amb què s'havien trobat.

«**Semblen espies o agents secrets**», va pensar l'Elna mentre seguia amb la mirada el de l'anorac, que caminava molt de pressa, arran de paret, contemplant l'objecte que duia a la mà. Que potser era un llapis de memòria amb informació reservada o la peça clau d'una arma secreta?

Va sacsejar el cap per fer marxar aquelles idees que no tenien ni cap ni peus. Segur que eren imaginacions seves. La seva mare li deia que tenia massa imaginació. Sobretot quan veia alguna pel·lícula que l'espantava i a la nit li semblava sentir coses terrorífiques.

Quan va sonar el timbre de l'hora del pati, els nens van començar a córrer com uns esperitats escales avall.

—Hola, Elna! Quina llàstima que avui no tinguem assaig, oi? —va dir en Pau.

—Sí! I com que plou tant, tampoc no podré anar al parc a patinar. No em quedarà altre remei que fer els deures.

L'Elna de cop es va quedar parlant sola. En Jonathan havia empès en Karim, que s'havia entrebancat amb en Pau, i ara tots dos eren a terra.

—Dumbo, no et fiquis pel mig —li va etzibar en Jonathan a en Karim.

—Ho... ho sento, jo no vull problemes —va contestar el nen mentre intentava incorporar-se.

—El problema ets tu i les teves orelles de Dumbo. **Torna-te'n al teu país!** —va cridar en Jonathan mentre li estirava molt fort l'orella.

En Karim es va quedar quiet i els ulls se li van humitejar. L'Elna va començar a sentir com la ràbia li creixia a dins, però estava paralitzada. En Pau va ser més ràpid i va apartar secament en Jonathan d'en Karim.

—En Karim no t'ha fet res, **deixa'l tranquil** —va dir en Pau mirant cap a dalt, ja que la diferència d'alçada era evident.

—És un empanat que no mira per on va i tu t'estàs ficant on no et demanen —va contestar en Jonathan, amb una mirada assassina, i va agafar en Pau per la solapa de la jaqueta.

En veure en Pau en perill, l'Elna va sortir del seu estupor i va agafar amb molta força el braç d'en Jonathan.

—Si toques en Pau, també te les hauràs de veure amb mi. Som una pinya.

Afortunadament, va aparèixer la cap d'estudis. En Jonathan va deixar anar en Pau de cop i es va allunyar. Quan es trobava a una distància prudent es va girar i es va passar el dit pel coll insinuant-los que quan els enxampés ja es podien calçar.

En Pau es va dirigir a en Karim.

—ESTÀS BÉ?

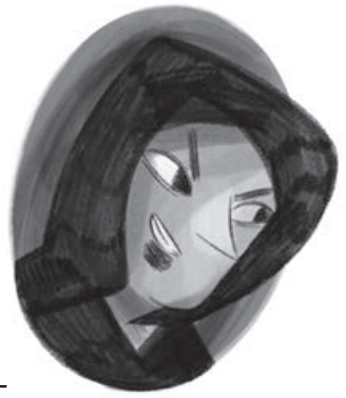
—Sí, tranquils, moltes gràcies. Em sap greu si us he creat problemes.

—No és culpa teva! És aquest poca-solta. D'on no n'hi ha, no en raja —va contestar indignat en Pau.

—El que no entenc, Karim, és per què no plantes cara als qui et molesten. Ets més alt i més gros que tots ells! —va dir l'Elna.

—És que no suporto la violència —va respondre ell amb la mirada trista—. Per cert, Pau, com és que dus una samarreta amb el prisma de Newton dibuixat?

—No sé a què et refereixes —va respondre desconcertat en Pau—. Aquesta samarreta me la va regalar el meu pare, és d'un grup musical que ens agrada molt. Sovint passem estones escoltant música junts.

—**Que curiós!**—va exclamar en Karim—. En Newton va utilitzar un prisma com aquest per descompondre la llum en els colors de l'arc de Sant Martí.

L'Elna no entenia per què hi havia tantes persones que el tractaven malament. En Karim, que era un geni de les matemàtiques, era molt amable. Sempre estava disposat a resoldre dubtes a tothom. I no era gens garrapa amb el seu material. Segurament, el seu caràcter pacífic i introvertit era el que atreia els abusadors, que podien descarregar la seva frustració sense que ell oferís resistència.

